

د افغانستان په باب د امریکا نوي اندېښني

څو میاشتي کېږي چې د ښاغلي اوباما اداره د افغانستان په اړه د متحده ایالاتو پر ټولو پالیسیو تجدید نظر او غور کوي. د امریکایي ازادو مطبوعاتو په حواله اوباما افغانستان ته پنځه کلن او عراق ته دوه کلن پروگرام لري. په بل عبارت، د اوباما حکومت غواړي چې له عراقه خپل عسکر په دوو کالو کې او له افغانستان څخه په پنځو کالو کې راوباسي. بلخوا، د اوباما اداره د بوش پر خلاف نور په افغانستان کې د دیموکراسۍ په راستولو باندې ټینګار نه کوي، بلکې هغوی اوس د طالبانو او نور مخالفانو سره خبرې کول، پښتني اقوام مسلح کول، اربکیان جوړول، یو ډول نسبي ثبات او امنیت ټینګول، او د افغانستان په اوسنۍ سیاسي مشري کې د بدلون په باب خبرې او ژمني کوي.

البته دا ټول ښه او ضروري ګامونه دي، مګر د هېواد ستونزې هر اړخیز بدلون، اصلاح، او سمدستي جدي اقداماتو ته اړتیا لري. ښاغلي اوباما د نیویارک ټایمز سره په مصاحبه کې ویلي وو چې امریکا په افغانستان کې جنګ نه سي کښلی؛ هغه د طالبانو سره مذاکره منلې وه، او یو ځل بیا یې د کابل حکومت په اداري فساد، کمزوري لیدر شپ، او عامي بې کفایتۍ متهم کړی دی.

په عین حال کې، دننه په امریکا کې د عراق او افغانستان څخه د امریکایي عسکرو له راپستلو سره د عام امریکایانو مطلق اکثریت موافق دي. امریکایان غواړي چې لدې دوو اوږدو او جنجالي جنګونو څخه ژر تر ژره خلاص سي. امریکایان دننه پخپل وطن کې د پیسو لګول غواړي. هغوی د خپل اقتصاد او راتلونکې په باب اندېښمن دي.

د مطبوعاتو په حواله، د اوباما اداره باور لري چې کېدای سي قریب ۷۰ فیصده طالبان د سولې منلو ته راجلب سي. د متحده ایالاتو د جمهورریس مرستیال، جو بایډن، په برسلسز کې د ناټو په غونډه کې وویل: یوازې ۵ فیصده طالبان سرتمبه او د سولې مخالف دي، او باید پوځي مات او ست سي. باقی پاتې نور ۲۵ فیصده دوه زره او ټکنې دي، مانا دا چې نه پوهېږي چې د طالبانو سره پاتې سي او که سوله ومني. (نیویارک ټایمز مارچ ۱۳، ۲۰۰۹)

داسې برېښي چې امریکا او ناټو د افغانستان څخه د وتلو پر لارو چارو باندې غور کوي. ناټو اتحاد په ډاګه وایي چې په افغانستان کې یې هدف باید دا وي چې هغه هېواد یو ځل بیا د القاعدې او تروریسم په ځاله بدل نه سي. د متحده ایالاتو د دفاع وزیر، رابرت ګېټس هم همدا راز خبرې کوي. هغه بیابیا ویلي دي چې په افغانستان کې باید واقعي او ریالیستیک اهداف ولرو. دوي د افغانستان اوسني شرایط خطرناکه، پېچلي، او سخت بولي. هغوی باور لري چې په افغانستان کې حالات د پاکستان له شرایطو سره نېغ په نېغه تړاو لري.

اوس دا سوال مطرح کېږي چې څرنگه به متحده ایالات د طالبانو سره خبرې کوي؟ څوک به د سولې خبرې مخته بایي؟ ایا کېدای سي چې د اوسني بې اعتباره حکومت په شتون کې موثري خبرې وسي؟ امریکایي مطبوعات وایي: د کابل حکومت، ملا عمر، حکمتیار، او نورو مخالفانو تر مینځ د سولې خبرې اترې له ډېر وخت راهیسي روانې دي. هو، فقط څو میاشتي مخکې د دواړو خواوو استازو په سعودي عربستان کې د هغه هېواد د مشرانو په کوربتوب د سولې د خبرو په غرض راغونډ سوي وه، خو هیڅ ترې بود نه سول.

بله خبره دا ده چې په افغانستان کې یوازې طالبان او حکمتیار مخالفان ندي. هلته په سلهاوو نوري محلي، قومي، د مخدره موادو مافیا، او مسلح غله او دارماران سته. مطلب مي دا دی چې یوازې د طالبانو سره خبرې کول د افغانستان نظامي او سیاسي بحران نه سي حلولاى. افغانستان یو هراړخیز سیاسي او پوځي حل ته اړتیا لري.

د کابل حکومت او متحده ایالات غواړي چې طالبان پر مکتبونو، د مرستندویو موسسو پر کارکونکو، او نورو حکومتي ودانیو باندې حملې بندې کړي؛ او طالبان په مقابل کې له حکومت او بین المللي قواوو څخه د کورونو د تلابیو او د خلکو د توقیفولو بندول، د بگرام، گوانتانامو، او نورو محبسونو څخه د خپلو بندیانو ازادول، او تر سولې را وروسته د خپل ځان او مال امنیت او سلامتي غواړي. مانا داچې له روغې جوړې څخه باید تسلیم جوړ نه سي.

سياسي روغه جوړه د متقابل احترام په فضا كې ورو ورو ټينگېږي، خو تسليم د غالب او مغلوب تر مينځ رابطي ته وايي.

پدې دپلوماتيكي هلو ځلو كې، د طالبانو له طرفه ملا بردار د سولي مذاكراتو مسول كس نومول سوي دى. ويل كېږي چې حكمتيار كرزي ته د دوستي او پخلايني دوه پاسټه لېكونه استولي دي. د حكمتيار زوم ښاغلي بهير وروسته له شپږو كالو بند څخه ازاد سو.

داسي برېښي چې د ښاغلي اوباما د راتگ سره سم د متحده ايالاتو په دريځ كې د پام وړ بدلون راغلى دى. د پښتني اقوامو سره د روغي جوړې مسله هم گرځېده. د اريكيانو او قومي مليشاوو د جوړولو مسله تر ډېره حده منل سوي پاليسي ده. په عين زمان كې، د اوباما اداره ضمنامنلي ده چې پدې تېرو څو كلونو كې د پښتنو سره بد او ناوړه چال چلند سوي دى. همدا، د افغانستان د ننني وضعي درست او واقعي تحليل دي.

بل پلو، په امريكايي مطبوعاتو كې د افغانستان سيمه ايز حل لپاره زيات او قوي پلويان پيدا سويدي. د متحده ايالاتو پخواني محافظه كاره وزير، هنري كيسنجر د فبروري پر ۲۹ په واشنگټن پوسټ كې ليكي: افغانستان هيڅكله قوي مركزي حكومت نه لاره. حتى دم گړي افغانانو ته يو ملت ويل هم څه مبالغه ښكاري. افغانان له ډېر وخت راهيسي د ملي او سياسي هويت په بحران اخته دي. نو ښاغلي هنري كيسنجر سپارښت كوي چې د افغانستان روان سياسي بحران د فيصله كول لپاره دي په ولاياتو كې سيمه ايز مشران تقويه سي. د هغه په نظر، مركزي حكومت كار وړ نه كړ، راځئ چې سيمه ايز تجويز تجربه كړو. د هغه په نظر، په افغانستان كې تل د ضعيفو مركزي حكومتونو نسخه كاميا به سوي ده.

بايد ووايم چې له بده مرغه په افغانستان كې پدې تېرو اتو كلونو كې همدا سيمه ايزه پاليسي عملي سويدي او نتيجه يې اوسني رسوايي او ماتې ده. د بوش ادارې د افغانستان په گوټ گوټ كې خپل د خوښي جگرماران تقويه كړل، او په نتيجه كې د مركز او ولاياتو تر مينځ اوسني تاوتر يخوالى او نا اندولتوب لا پراخ او غښتلى سو. نن سبا، په افغانستان كې هر امريكايي، جرمني، فرانسوي، انگرېزي، او نور خارجي غټ غټ قومندانان او جنرالان د يوه يا دوو محلي جنگسالارانو سره پټ تار لري. همدې نامشروع اړيكو د كابل مركزي حكومت سنف كړى دى. د بوش ادارې دې بدې پاليسي او د كابل حكومت ذاتي بي كفاتي افغانستان د تباهي كندې ته وړ نژدې كړ. يو ځل بيا، همدا سيمه ايزه ازمويل سوي تجربه په نوي نامه او رنگ ازمويل سپېره ساده گي او سياسي اشتباه ده. د افغانستان د نجات او خلاصون يوازنى لنډه او مطمينه لاره قوي، پاك، او موثر حكومت دى.

بلخوا، د مارچ پر ۱۲ د واشنگټن پوسټ ورځپاڼې په متحده ايالاتو كې د افغانستان د سيفر ښاغلي سيد طيب جواد هغه تبصرې خپرې كړي دي چې هغه د هارورډ په پوهنتون كې كړي وې. ښاغلى جواد وايي: " هغه خلك چې عقیده لري چې په افغانستان كې جنگ نه سي گڼل كېداى، بايد پدې پوه سي چې هغوى هيڅكله د كاميا بى لپاره پوره كوښښ هم نوو كړى. كه چيري فرض كوو چې افغانان د سولي، پلورليزم، او د بشر د حقوقو مستحق او جوگه ندي، دا نظر له سره غلط او نژادي رنگ او خوند لري. هغه زياته كړه: د طالبانو سره بايد د قوت له دريځ څخه خبري وسي. " داسي ښكاري چې ښاغلي جواد د جمهوررئيس اوباما هغه مركي ته اشاره كوله چې د نيويارک ټايمز د اخبار سره يې كړې وه او پكې ويلي يې وه چې متحده ايالات د اصلاح سويو طالبانو سره د خبرو اترو پر لارو چارو باندي غور كوي. د ښاغلي جواد له خبرو څخه څرگندېدل چې د اوباما د ادارې له مامورينو څخه سخت گيلمن وي.

ښاغلي جواد بين المللي ټولنه د افغاني پوليسو او اردو د جوړولو په كارونو كې د ځنډ او ناکامۍ په ارتباط هم ملامته وبلله. هغه وويل: افغان دولت ته پيسې او منابع نه وركول كېږي، اكثره پروژې د منابع او پيسو د نشته والي له امله په ټپه ولاړي دي.

بايد اضافه كړم چې د ښاغلي جواد ځيني انتقادونه پر ځاى او ځيني نور يې بابزه دي. لمړى، د كرزي د حكومت لوى عيب دا دى چې هيڅكله مسوليت نه مني. ددې حكومت ټول عالي رتبه مامورين همدا شان خبري كوي. هغوى د افغانستان د اوسنيو ناخوالو ټوله پړه پر امريكايانو او خارجيانو باندي اچوي. خپله كړار د خير پر غونډۍ كښېښي. هغوى ځانونه مېلمانې بڼي، او بهرنيان كوربه. د كرزي په حكومت كې د مسوليت نه منل په يو ساري مرض بدل سوي دى. بله خبره دا ده چې ولي په لمړيو ورځو كې د كابل حكومت استازو همدا خبري نه كولي؟ ولي يې پر بين المللي ټولني باندي څرگند انتقاد نه كاوه؟ ولي يې افغان ولس له جريانه نه خبراوه؟ بلكي هله يې يوازي د بين المللي ټولني او په سر كې د امريكا غور او غټ غټ صفتونه كول.

په هر صورت، ښاغلي جواد څو کاله پخوا د مجاهدينو او طالبانو په تور دوران کي يو نر کار وکي، او هغه د "اميد" اخبار سره قلمي همکاري ختمول وه. هلته، ښاغلي جواد د اميد اداره او پاليسي په سيمه ايزو او قومي تبعيض او حساسيت تورنه کړه. هله د ښاغلي جواد فيصله درسته وه، خو اوس هغه د يوه فاسد رژيم سره پوره اته کاله اوږه په اوږه دورخ ته کوندي وچلولي. په اخرو شېبو کي، پر خپل لالا او ولينعت باندي يو په يو انتقاد به ښايي څه گټه و نلري. خبره دا ده چي د کابل اوسنی رژيم بايد سربسته ترش سي. د افغانستان راتلونکي اداره بايد کونښن وکړي چي د کرزي په حکومت کي يو څو محدود او د گوتو په شمار بڼه مامورين وساتي. دغه راز، نوی حکومت مجبوره دی چي د وزارت خارجي د حيثيت د اعاده کولو په مقصد پدي وزارت کي پوره تصفيه کاري وکړي، ځکه دا وزارت د افغان ضد د تمايلاتو په مرکز بدل سوی دی. البته، پدي وزارت کي د څو محدودو ښو خلکو په جمله کي يو هم ښاغلي جواد دی. والسلام.